

[Ingvard Dahl.]

vendelse fra foreningen har haft lejlighed til at føre i de sidste par dage om hele denne sag, giver mig anledning til at understrege, at skylden for, at Socialt Boligbyggeri befinder sig i disse vanskeligheder, ikke ligger hos dens bestyrelse eller direktion. De skyldes først og fremmest den omstændighed, at lovgivningsmagten ikke har fundet en løsning på spørgsmålet om huslejen.“

Det forekommer mig ganske klart, at ministerens fremgangsmåde ikke kan have nogen begrundelse i selskabets økonomiske forhold. Den omstændighed, at der for 2 af foreningens 22 ejendomme er visse vanskeligheder med at betale ydelserne af statslånet, har gennem to år været ministeriet bekendt. Det er slet ikke noget nyt, som den nuværende højtærede indenrigs- og boligminister har opdaget. Det vidste man i forvejen, og henvendelsen fra foreningen om yderligere henstand var kun en høflig forespørgsel, fordi man var i tvivl om, hvorledes huslejesagen ville udvikle sig på rigsdagen. Den højtærede minister havde jo allerede ladet sive ud, at man ville forlænge huslejestoppet i et år. Det var efter sagens natur en meddelelse, som nok kunne give anledning til yderligere overvejelser, og derfor sendte bestyrelsen for Socialt Boligbyggeri sin skrivelse, idet man udtrykkelig anførte, at betalingen af statslånsydelse pr. juli termin 1950 i Kantorparken og Brønspark vil give anledning til særlige overvejelser i forbindelse med afslutningen af regnskaberne for 1950. Der står intet i denne skrivelse om, at ydelserne ikke vil blive betalt, og fra alle sider forudsatte man på det bestyrelsesmøde, der gik forud, hvor ministeriets tilsynsførende var tilstede, at den højtærede minister, såfremt han ønskede yderligere oplysninger i denne sag, ville tilkalde bestyrelsen til en forhandling. Det blev udtrykkeligt fremhævet på mødet overfor den tilsynsførende.

Med hensyn til de synspunkter, som danner grundlaget for hele denne aktion, skal jeg blot bemærke, at der er tre væsentlige ting. For det første er der spørgsmålet om fortolkningen af vedtægternes § 37. Det næste er spørgsmålet om hovedafdelingens solvens, og endelig er der spørgsmålet om foreningens likviditet.

Med hensyn til det første spørgsmål, om vedtægternes § 37, gøres det gældende, at de gennem 17 år har været fortolket på en måde, som ikke er korrekt. Jeg forstår ikke et ord af dette. Foreningen har hvert år til Københavns kommune og

boligministeriet indsendt meget udførlige regnskaber og ikke mindre udførlige revisionsberetninger. Sidste år sendte bestyrelsen tillige en udførlig beretning. Der var ikke på noget tidspunkt fra ministeriets side givet udtryk for kritik eller usikkerhed overfor bestyrelsens dispositioner, og hertil kom, at regnskaberne decideres af Københavns kommune. Hvordan kan man så komme og gøre gældende, at vedtægterne er fortolket forkert gennem 17 år? Jeg ved ikke, hvilket udtryk der ville være passende i sådant et tilfælde som det foreliggende, men det minder i alt fald i høj grad om, at man — lad mig sige det rådt — graver lig op. Ansvar for den praksis, der er skabt i foreningen, rækker tilbage gennem 17 år med skiftende bestyrelser og skiftende ministre. Der har i bestyrelsen for Socialt Boligbyggeri siddet højt ansete jurister som professor Vinding Kruse, afdøde højesteretsdommer M. Jespersen og afdøde overretssagfører Hans Madsen.

Når talen er om hovedafdelingens solvens, må jeg straks gøre tinget opmærksom på, at den opgørelse, der nu er foretaget, hviler på forudsætninger, som i væsentlige henseender er — skal vi sige — urigtige og uacceptable. Man har overset forskellige poster i regnskabet, hvorom man kunne have fået nøjagtige oplysninger blot ved en telefonopringning. Den statsautoriserede revisor, som ministeriet benytter, har helt overset, at foreningens hovedafdeling har en malerafdeling med en formue på 97 000 kr. Hvis man i dag skulle opgøre størrelsen af hovedafdelingens kapital, vil man komme til det resultat, at den andrager ca. 700 000 kr. Der er så i overensstemmelse med bestyrelsens tidligere jugementer taget hensyn til, at hele hovedafdelingens mellemværende med Kantorparken og Brønspark med den nuværende leje må anses for tabt. Det drejer sig om indskudskapitalen i de to nævnte ejendomskomplekser og et mellemværende med Kantorparken på ca. 60 000 kr., der er opstået på den måde, at hovedafdelingen med boligministeriets samtykke har ydet et lån til Kantorparken i indeværende år, ialt en afskrivning på 164 000 kr. Der er også taget hensyn til, at der er en skjult reserve i en hovedafdeling tilhørende ejendom, som hedder Fælledgaarden, og det er taget i betragtning, at hovedafdelingen eventuelt i indeværende år kan være formindsket med omkostninger ved foreningens virksomhed.

Der er tale om et meget forsigtigt skøn, foretaget af dem, der har ansvaret for foreningens ledelse. Den pessimistiske be-